Р Е Ш Е Н И Е
№ 44288

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 73 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10454** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Х. С. К., чрез адв.Й., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003477 от 10.07.2026г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП-СДВР/, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „дд“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца“, като е иззето СУМПС №[ЕИК].
В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради наличие на отменителните основания по чл.146, т.1, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Поддържа се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като към преписката първоначално не е било приложено надлежно доказателство за валидно оправомощаване. Твърди се неспазване на законоустановената писмена форма и липса на мотиви, тъй като в обстоятелствената част на акта липсва подробно описание на състезателното поведение, скоростта, продължителността и конкретните маневри на превозните средства. Излага се, че е налице несъответствие между фактическото твърдение за участие в състезание и цитираната правна квалификация по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, което нарушава правото на защита. Поддържа се недоказаност на материалноправните предпоставки по чл. 104б от ЗДвП, като се твърди, че по- динамичното потегляне от светофарната уредба на 27.06.2026г. е било резултат от звуков сигнал (клаксон),

подаден от намиращ се отзад автомобил, без да е имало предварителна уговорка или съревнование. Навеждат се оплаквания за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и несъответствие с целта на закона, обусловено от изтичането на период от над един месец между деянието и връчването на акта. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.
Ответникът по жалбата– полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в съдебно заседание не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което е представена административната преписка е направено изрично възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София-град, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства и взе предвид доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
По данни от административната преписка е видно, че по повод публично разпространен видеозапис за рисково шофиране в социалната мрежа Facebook в групата „Забелязано в С.“ в 05 РУ при СДВР е образувана проверка. Събитието, предмет на видеоклипа е възприето пряко и заснето чрез видеозапис от намиращия се непосредствено зад заснетите автомобили водач П. Д. К.. На 30.06.2026г. от същият е снето писмено сведение с рег. № 229р-21742/30.06.2026г., в което той подробно описва състезание между три автомобила, форсирането на двигателите на светофара, рязкото взаимно ускорение и надбягването през две последователни кръстовища, създало непосредствена опасност, включително за пресичащ пешеходец. За резултатите от проверката е изготвена Докладна записка с рег. № 229р-22003 от 01.07.2026г., видно от която при подаване на зелен светлинен сигнал три превозни средства са форсирали двигателите си и са ускорили рязко, надпреварвайки се по пътното платно, като същото състезателно поведение е продължило и през следващото кръстовище – на [улица]и [улица]по посока на подлеза на гара П..
Въз основа на материалите от проверката, на 08.07.2026г. срещу Х. С. К. е съставен АУАН Серия GA № 3594816, за това, че на 27.06.2026г. около 22:00 ч. по [улица]от [улица]към [улица]жалбоподателят управлява собствения си лек автомобил „М. С 550“ с рег. [рег.номер на МПС] и участва в нерегламентирано състезание по пътищата, отворени за обществено ползване, с лек автомобил „Б. М 550И Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Б. 330“ с рег. [рег.номер на МПС] , с което виновно е нарушил чл. 104б, т.1, предложение 2 от ЗДвП.
На 10.07.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР издал процесната ЗППАМ № 26-4332-003477. В мотивите на заповедта са възпроизведени фактическите констатации от АУАН № GA 3594816/08.07.2026 г. относно управлението на автомобила и участието в нерегламентираното състезание на 27.06.2026 г., като е посочено, че за извършеното нарушение е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Посочено е правно основание чл. 171, т. 1, б. „з“, пр. „дд“ от ЗДвП и на нарушителя е наложена мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Заповедта е връчена на жалбоподателя срещу подпис на 11.08.2026 г.
По делото са приети доказателствата, съдържащи се в административната преписка, както и са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетели на Н. М. Г. и П. Д. П..
При така изяснената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, с който пряко се засяга признатото му от закона право да управлява МПС. Заповедта е връчена на 11.08.2026 г., а жалбата е подадена в Административен съд – София-град на 19.08.2026

г., т.е. в рамките на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Налице е правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – валидност и компетентност на органа, спазване на установената форма, съответствие с административнопроизводствените правила, с материалноправните разпоредби и с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По силата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП и т. 1.3.1 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР и нейният отдел „Пътна полиция“ са определени като служба за контрол на пътното движение. Директорът на СДВР, действайки в качеството си на ръководител на службата за контрол, със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. изрично е оправомощил полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на процесната заповед – полицейски инспектор М. Г. Н., към 10.07.2026г. е заемал длъжност полицейски инспектор V степен в отдел „Пътна полиция“ – СДВР /Заповед № 513з-3065/17.03.2026г./ и притежава качеството на полицейски орган по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Следователно оспореният акт е издаден от орган с надлежно делегирана материална и териториална компетентност, поради което не страда от порок, водещ до неговата нищожност /чл.146, т.1 от АПК/.
Заповедта отговаря на изискванията за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея са посочени органът-издател, адресатът, правните основания и ясно формулирано разпореждане. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 18.04.2006 г. по тълк. д. № 1/2006 г. на ВАС /ОС на колегиите/, мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в подготвителните документи от административната преписка, предхождащи издаването му. В обстоятелствената част на ЗППАМ изрично е извършено позоваване на съставения АУАН № GA 3594816/08.07.2026г., както и на писмените сведения на свидетелите очевидци и докладната записка, с което фактите от преписката са надлежно инкорпорирани в съдържанието на акта.
Неоснователно е възражението за липса на мотиви поради текстовото цитиране на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП при фактическо описание на „участие в нерегламентирано състезание“. Разпоредбата на чл. 104б от ЗДвП съдържа две хипотези: т.1– организиране или участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, и т. 2– използване на пътищата за цели, различни от предназначението им за превоз на хора и товари. И за двете хипотези санкционната норма на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП предвижда еднакво по вид и размер наказание - „лишаване от право да управлява МПС за срок 12 месеца“, което от своя страна задвижва общата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, предложение „дд“ от ЗДвП. Посочването на цифровата квалификация по т. 2 вместо т. 1 представлява несъществена техническа неточност, която не въвежда в заблуждение адресата и не накърнява правото му на защита, тъй като текстовото фактическо описание в акта – „участва в нерегламентирано състезание“ – е пределно категорично и точно очертава границите на вмененото противоправно поведение. Още повече, че в заповедта е посочено, че е издадена въз основа на цитирания АУАН, в който е посочена и съответната цифрова правна квалификация.
При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения. Още със

съставянето на АУАН на 08.07.2026г. жалбоподателят е бил запознат с констатираното нарушение и е упражнил правото си да впише възражения, а съгласно чл. 172, ал. 3 от ЗДвП свидетелството за управление е иззето със самия акт. Следователно правото на защита на лицето е било гарантирано в пълен обем.
Съгласно чл.171, т.1, б.„з“, предложение „дд“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС по чл. 175а, ал. 1 – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Фактическият състав изисква кумулативното наличие на две предпоставки: 1) лицето да е управлявало МПС; и 2) да е извършило нарушение, наказуемо по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП.
По силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила за отразените в него факти до доказване на противното. В настоящото производство доказателствената сила на АУАН № GA 3594816/08.07.2026г. не е оборена от жалбоподателя. Напротив, отразените в него констатации се подкрепят изцяло от преките възприятия на очевидеца П. Д. К., съдържащи се в сведение рег. № 229р-21742/30.06.2026 г., и изготвената въз основа на тях докладна записка. От тези непротиворечиви доказателства безспорно се установява, че на 27.06.2026 г. водачите на трите автомобила, спрели един до друг на червен светофар, са форсирали двигателите си и при подаване на зелен сигнал са потеглили с рязко ускорение, надпреварвайки се по пътното платно, като състезанието е продължило и през следващото кръстовище по [улица]. Възражението на жалбоподателя, че динамичното потегляне е било единична реакция на клаксон от намиращ се отзад автомобил, е изолирано, житейски неоправдано и категорично се опровергава от обстоятелството, че надбягването е продължило на следващото кръстовище на [улица]и [улица].
Съдът намира, че тези констатации не се опровергават и от събраните в съдебното заседание гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Н. М. Г. и П. Д. П.. Макар двамата свидетели да отричат предварителна уговорка или размяна на сигнали и да посочват, че потеглянето им е било реакция на подаден отзад звуков сигнал (клаксон), показанията им следва да се преценяват при условията на чл. 172 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК с оглед тяхната заинтересованост, доколкото същите са водачите на другите два автомобила, посочени като участници в нерегламентираното състезание. Дори преценени самостоятелно, показанията на свидетелите не изключват обективното проявление на състезателното поведение, а напротив – св. Г. изрично потвърждава, че трите автомобила са били наредени един до друг на светофара, че са потеглили и ускорили едновременно приблизително до 70-80 км/ч, движейки се в еднаква позиция без изпреварване. Твърденията на св. П., че е дал газ, за да не бави движението и не е чул форсиране, не са в състояние да оборят материалната доказателствена сила на редовно съставения АУАН и преките възприятия на независимия свидетел-очевидец К., обективирани непосредствено след събитието, поради което съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели само в частта, в която съответстват на установената по делото фактическа обстановка относно едновременното заставане на светофара и паралелното ускоряване на превозните средства.
За съставомерността на деянието по чл. 104б, т.1 от ЗДвП не е необходима предварителна писмена или устна уговорка между водачите; достатъчно е от обективираните им паралелни действия на пътя /едновременно форсиране, рязко ускоряване и надпревара на пътно платно за обществено ползване/ несъмнено да се установява спонтанно възникнало състезателно поведение. Наличието на тези факти изпълнява материалноправните изисквания за прилагане на ПАМ, като органът действа при обвързана компетентност.

Наложената мярка изцяло съответства на целта по чл. 171 от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН – превантивно отстраняване на водача от движението с оглед защита на живота, здравето и сигурността на останалите участници. Определеният срок на мярката – „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца“ – точно възпроизвежда законовия текст на чл. 171, т. 1, б. „з“, пр. „дд“ от ЗДвП и съответства на срока на лишаване от правоуправление, предвиден в чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Този срок е преклузивен максимум, като действието на мярката се прекратява автоматично при окончателното решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност.
Обстоятелството, че заповедта е връчена на 11.08.2026 г., не опорочава акта. Заповедта е издадена на 10.07.2026 г.– само два дни след съставянето на АУАН и непосредствено след приключване на предварителната проверка за установяване на самоличността на водачите. Времето, необходимо за междуведомствено администриране и връчване чрез териториалното районно управление по местоживеене, не трансформира превантивната мярка в санкция и не лишава акта от законовата му охранителна цел.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 73 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. С. К. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003477 от 10.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението, съгласно чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата, е окончателно и не подлежи на обжалване.